

и загуби преминахме дълбокият и студени води, колко коне се изподавиха, колко души премръзнаха. Все пакъ, преди да ги нападне, той за последенъ пътъ изпрати люде до бунтовниците, за да имъ предложи мирно разрешение. Ала надменниятъ безумци пратиха отговоръ, че нѣма да се споразумѣятъ дорде Биандрате не бжде пуснатъ на свобода и не му се върне регентството, дорде императорътъ не се върне въ абатството на Кордиакъ, кждето ще му отдадатъ нуждната почитъ. А въ случай, че абатството не му харесва, той би могълъ да си отиде право въ Константинополъ. И че нѣма какво друго да му кажатъ.

Тѣзи думи нашитъ пратеници ги доложиха на монсеньоръ Анри тъкмо когато той бѣ седналъ да обѣдва. Най-сетне и неговото чудно търпение се изчерпа. Той скочи така буйно, че столътъ му падна на земята. Тогава Анри се закле, че щомъ тѣ не искатъ да иматъ миръ съ него, той ще ги накара и съ сила да му се подчинятъ. Какво да ви кажа повече? Водихме жестока бранъ и победихме. Обсадихме и превзехме най-главнитъ крепости: Лариса и Тива. Навѣкжде ромейтъ ни посрещнаха съ буйна радостъ. А Албертино Каноса, Равано далє Карчери и Амадео Буфа, заедно съ всички останали безумци, преклониха глави и се подчиниха на императора. Така се склучи мира. Тогава отново милостивото сърдце на Анри склони на молитъ на ломбардитъ, проводи свои люде да освободятъ Биандрате и да го доведатъ въ Тива за помирение. Обаче невѣрниятъ графъ отклонилъ пжтя си отъ Тива, като се отправилъ право за Евбея. Когато Поансъ дьо Лионъ се върна безъ него, всички останахме смаяни отъ дързостята на намѣстника, който казалъ, че нѣма никакво намѣрение да се подчинява на Анри и че отивалъ въ Евбея да събере останалитъ си вѣрни люде, за да си отмъсти за всичко сторено съ него.

Можете да си представите съ колко гнѣвъ се изпълниха нашитъ сърдца. Ала мждростята и търпението на Анри удивиха всички ни. Той реши самъ да отиде въ Евбея и да склони непокорника къмъ помирение. Напразно го увещавахме да не излага живота си. Анри замина за Атина,